

jäid ise nuttes nutja Leena juure, jo fui pime kāte tuli, siis viis kohtu abimees waese tūtarlapse ára, otsegu lammasi wiida tappa!

Pääma taka kulas kohtumees asja járele, aga kel polnud sūud, kuida see pidi sūud tunnistama? Kaa õpetaja tuli teda manitjema, ja Leena nuttis kül wååga, aga finnitas ika, et ta oli ilma súuta fest, mis tema peale arvati.

Ei kohtumees ei saanud asja selgemaks, siis saadeti Leena linna kohtu alla, ja seal hoiti teda ühes kitsas kambrikeses raudtrellide taga. Kül ta waene nuttis palju ja fastis oma silma weega oma Piibli lehed ja igatseb enesele surma.

Juhail oli kaa waene lugu käes. Tema armaštas Leenat enam kui ühtki asja ja wara ilma peal, ja waata, nüud oli tema ta käest áratkadunud. Tema nuttis kaa fibercaste ja ei voinud seda õigeks usküda, — ommeti olid need kirstust leitud asjad vastu tunnistamas, — ja warost ta ial enam ei tohtinud armastada!

Triinu armaštas Leenat otsegu ema oma last, ja Leena oli tema meelest wååga armas, sõnamötlük ja usin, osav ja kaa maga. Tema

tegi ju ika, mis Triinu meeles párast oli, ta luges Piiblist ja muust raamatust ja tema lauldes sulas kuulja súda. Nüud temagi nuttis seda kadunud rõómu!

Peetri onu kaa, kui Juhani läks teda ja tema linnu puid koju tema, kohkus ára seda lugu Juhani suust kuuldes, et ta piip kukkus suust ja käest pörandale. Koju saanud läks ta kohे kohtumehe juure, läks ka linna kohtu wanemate käest kuulama, aga see ei aidanud midagi, fest et need asjad olid ju Leena kirstust leitud.

Kõiges alevis ráágiti kaua aiwa fest asjast, ja kõigil oli meel hale Leena párast; kabel aga ei olnud meel hale, Karel ja tema emal. Oh mis libe oli nüud kai Juhani waastu, ja ika mõtlik tema: „Nüud ju saan mina temale, aga ei mite Leena!“ Ommeti eli se üks tühine mõte!

Kohus möistis viimaks, et Leena pidi oasta ümber saama wangis peetud. Seal ta siis istus kurb trellide taga ja igatseb: „Euleks surm mind siit áraförjama!“

Waasta párast kuulutati temale, et temale